

sammen se tilbage paa med Tilfredshed. Det var en Alliance, der blev holdt loyalt fra begge Sider, og vi kunne se tilbage paa Valgdagen paa en saadan Maade, at der ikke kan bebrejdes nogen af os, at vi have brudt vore Løfter, Programmer eller Principper eller have brudt med vor politiske Fortid. Men saaledes kunne de Herrer fra den anden Side ikke sige, for naar Regeringspartiet ser tilbage paa sin Alliance, er den jo et afgjort Brud med de Herrer politiske Fortid, et afgjort Brud paa de væsentligste Punkter med deres Program, med deres Løfter. Jeg tænker her navnlig paa deres Alliance med Højre ved Landstingsvalget. Det er, synes jeg, det stærkeste Brud, man kan tænke sig, fra Regeringspartiets Side overfor det, som har været det ledende i deres Politik i mange, mange Aar, nemlig Kravet om den almindelige Valgrets Gennemførelse. Den Sejr, som Regeringspartiet gør sig til af, er en Sejr, der bestaar deri, at de nu ere komne ind under Højres Aag. Det vil være nødvendigt for Regeringspartiet i alle Spørgsmaal, ved alle Love, i alt, hvad de foretage sig her i Rigsdagen, at spørge: Hvad siger Landstinget? De ville ikke være i Stand til at gennemføre andet end det, Landstinget vil give dem Lov til at gennemføre. De leve af Højres, af den privilegerede Valgrets Naade. Derfor maa Valgdagen, synes jeg, staa ganske anderledes beskæmmende for dem, end den staar for os, og denne Valgdag vil sikkert ogsaa bevirke, at Øjnene ville blive aabnede paa mange Vælgere. Regeringspartiet har jo søgt at bevare Skindet af at være et demokratisk Parti, der stod paa den almindelige Valgret, men dette Skin er nu berøvet dem, det nytter dem ikke mere, at de ville gøre sig til af at være den almindelige Valgrets Venner, naar man, som Tilfældet er, slutter Alliance med den privilegerede Valgret og søger at bevare dens Magtstilling i Landstinget.

Den højtærede Konseilspræsident kom ogsaa ind paa en Omtale af vore ulykkelige finansielle Forhold og vilde her gøre gældende, at Socialdemokratiet stod som medskyldige i den Misère, hvorunder vi leve, og den højtærede Konseilspræsident nævnte en hel Række af Foranstaltninger, for hvilke Socialdemokratiet havde stemt, f. Eks. Havneanlæg ved Skagen og Esbjerg Kystsikringsanlæg ovre ved Jyllands Vestkyst, Opførelse af Hospitaler og Sanatorier, Banegaardsanlæg, Jernbaneanlæg o. s. v. Ja, det er sandt, det have vi

stemt for, og vi betragte det som en Ære at have stemt for disse Ting, men det er jo slet ikke dem, der have ødelagt vor finansielle Stilling. Det kan ikke nytte, hvor meget de Herrer ville skyde dette i Forgrunden, den virkelige Grund til, at vi staa saa daarligt i det, som Tilfældet er, er Militærvæsenet, det er det, at vi siden 1864 have brugt 1 Milliard Kr. til militære Øjemed, det er det, at siden Reformpartiet blev Flertal her i Folketinget, siden 1895, have vi brugt adskilligt mere til Militærdgifter, end hele vor samlede Statsgæld er. Det er det, som er Skyld i det; dette, at vi nu bruge en 40 pCt. af Statens Indtægter til militære Øjemed, er det, der gør det saa haabløst og saa umuligt i Øjeblikket at kunne tænke paa at naa til en Balance paa Statsregnskabet.

Den højtærede Konseilspræsident vilde ogsaa føre et Forsvar for den Tone, der er raadende i Hæren. Han sagde, at man maatte ikke skære Officersstanden over een Kam. Det er der ingen, der har gjort. Det er selvfølgelig med Officersstanden som med andre Stænder, der er, som Hustrup siger, honette Folk i alle Haandtering, og det indrømmer jeg selvfølgelig ogsaa der er indenfor Officersstanden. Men det kan ikke nægtes, at Tønen har givet sig meget sørgelige Udslag, og det er nu paataalt fra saa mange forskellige Sider, at ingen kan tvivle om, at det er Sandhed.

Jeg takker den højtærede Konseilspræsident, fordi han har lovet, at de Oplysninger, som ere skaffede til Veje gennem Forhørene angaaende Militærskandalen i Nyborg, maa blive tilstillede Finansudvalget, og jeg haaber, det er ikke alene Forhørene, vi faa at se, men ogsaa f. Eks. den Indberetning, som Politimesteren har givet angaaende denne Sag.

Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister. Jeg spurgte ham, om han ikke fandt sig foranlediget til at skride ind og søge at faa bilagt den Strid, som er ved at blusse op mellem Søfyrbøderne og Rederne. Den højtærede Landbrugsminister mente ikke, han kunde gøre det; i alt Fald mente han ikke, at han her offentlig kunde udtale sig om den Sag, og det er jo ogsaa meget muligt, at han ikke kan gøre det, og vi kunne maaske senere faa Lejlighed til under mere fortrolige Forhold at forhandle med ham om den Sag.

Derimod gjorde det mig ondt, at han afviste den Tanke, jeg fremsatte, om det ikke vilde være rigtigt, at Staten selv tog Eksporten af vore Landbrugsprodukter i